

om, hvilke Konsekvenser det nu kunde føre med sig med Hensyn til Folk, som blot vare lidt beskæftigede i Statens Tjeneste. Derimod selve den foreliggende Sag og den Sammenligning, jeg drog mellem den Embedsmand i Krigsministeriet, overfor hvem man gik udenfor Reglerne, fandt den ærede Ordfører ikke Anledning til at beskæftige sig med. Jeg skal kun sige, at med de Eksempler for Øje, jeg har fremdraget i den foreliggende Sag — Postbudet og Ledvogteren —, forekommer det mig, at det vilde have været mere paa sin Plads, om Ordføreren var staaet op og havde erklæret det for meningsløst, at Staten f. Eks. overfor en Jernbanefunktionær, der har været 37 Aar i Statens Tjeneste, og som bevislig har tilsat sit Helbred i denne Tjeneste, ikke giver ham saa meget, at han kan leve; det synes jeg havde været rimeligt.

Hvad angaar det Spørgsmaal, hvorledes Københavns Kommune optræder overfor de i dens Tjeneste ansatte, forekommer det mig, at det ligger ikke saa ganske lidt udenfor den foreliggende Sag og er noget, som jeg intet Kendskab har til. Jeg vil hellere fortælle den ærede Ordfører, hvad der er sket i den Kommune, hvor jeg har den Ære at være Medlem af Byraadet, nemlig Horsens. Hvis den ærede Ordfører vil læse Regeringsorganet der, da vil han faa at se, at i hvert Fald den Paastand er slaaet ned, at naar Socialdemokraterne komme til Styret, bliver det ikke bedre, end det var under Venstre. Venstrebladet har skrevet: Nu kunne vi mærke, at Socialdemokraterne ere komne til Styret; ikke alene give de Funktionærerne mere Løn, men ogsaa Alderdomsunderstøttelsen er stegen, og der gives rundelige og rigelige Pensioner — alt dette kan det ærede Medlem læse i sit eget Organ. Og saa siges det, at saa bliver det os andre, der skulle se at skaffe Pengene. Saadan ser det ud i Praksis, naar Socialdemokraterne faa Indflydelse. Det ærede Medlem har henvist til Forholdene i København, men han maa jo vide, at i Københavns Magistrat raade Socialdemokraterne slet ikke, saa det kan ikke nytte at fortælle, hvorledes Forholdene ere der. Men naar det ærede Medlem begynder at tale om, hvorledes Københavns Kommune er stillet, er det at tale om noget andet end den foreliggende Sag.

Det er rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde, at Venstre har ogsaa før Systemskiftet øvet Hovedindflydelsen paa Finanslovens Affattelse. Men derfor sagde

jeg netop i min første Udtalelse, at der er Ting, hvor Administrationen raader i en saadan Grad, at det ikke vilde være muligt selv for et Flertal at ændre det. Det drejer sig om de Omraader, hvor Ministrene skulle fastsætte de forskellige Summer. Det vilde jo være aldeles umuligt at sætte sig ind i dette paa en saadan Maade, at man med Virkning kunde stille Ændringsforslag. Her mente jeg, der skulde ske en Forandring i Administrationen, det sagde jeg udtrykkeligt. Jeg mente, at der her skulde have vist sig nogen Forskel, saaledes at man skulde have ventet andre Forslag fra Ministrene end tidligere.

Jeg gentager endnu en Gang, at jeg forstaar ikke, hvorfor Ministeren var bange for Konsekvensen i dette Tilfælde, hvor der er Tale om at give en Mand saa meget, at han kunde leve deraf. Naar han dog ikke var bange for Konsekvenserne, hvor det drejede sig om hans egne i Forvejen højt lønnede og pensionerede Embedsmænd, hvorfor er han saa bange for Konsekvenserne, naar det drejer sig om Smaakaarsfolk?

Forsvarsministeren (*J. C. Christensen*): Det ærede Medlem sagde: Hvorfor kan Ministeren ikke her gaa højere end Loven, naar han kunde gøre det med Hensyn til et Par Embedsmænd i Krigsministeriet? Jeg skal til dette først bemærke, at man jo var enig om at give det Tillæg, man søgte til disse Embedsmænd, fordi disse Embedsmænd have tjent vel og i en ualmindelig lang Aarrække — det gælder navnlig Kontorchef Møller, for hvem Avancementsforholdene ogsaa have været daarlige, og som heller ikke har haft nogen Nytte ved sin Pensionering af de sidste Lønningsforhøjelser. I øvrigt skal jeg sige til det ærede Medlem, at Grunden til, at jeg ikke kan sætte de aarlige Understøttelser højere, er den, at det gaar efter Invalideloven, hvis Regler jeg ikke vilkaarlig kan gribe ind i. Men Forslaget gaar jo ellers netop ud paa at give denne Mand en Understøttelse paa 500 Kr.

Nu siger det ærede Medlem, at det skal være en aarlig Understøttelse og oplyser, at Manden er saa daarlig, at han ikke en Gang kan klæde sig paa selv. Det foreligger der ikke noget for mig om, at han ikke kan. Naturligvis, straks efter Ulykkestilfældet kunde han vel ikke gøre det, men nu foreligger der ikke noget saadant.

Saa siger det ærede Medlem, at Mini-